

(המשך מעמוד 6)

בשעת הצות נסענו למיסערה א"י טלקית כקומו. שם כבר המתנה לנו שאר החבורה מארחת-הצהריים.

הזמן עברנו חדר פרטי לסעוד בו. האשוני, השוחר לשלמות, הזיו או תנו שוב ושוב מסביב לשולחן, כך ש"י ישבו גבר לצידה של אשה. זה לא הסותר בסביבתו הראשון, גם לא בשני. האשוני לא איבד את סבלנותו, ואנחנו המשכנו לחוג סביב השולחן, עד ש"י שכנו לשביעות רצונו של המארח.

ליד השולחן, בין צדפות לפירות אכזוטיים, המשכנו לצלם ולהצלם.

אשוני, שהכחיש עד אותו הרגע שטרם לחקור אודותי בטרם טילפן לי ביתי, פלט, כטוב ליבו ביין, פרטים מ"קורותי". אחריכן, כילד שנתפס ב"קלקלתו, התחיל לצחוק ולקרוץ לעב"ר.

בשעה 2 לפנות-בוקר שבנו למלון.

אשוני, שניסה לשכנע אותי במשך יומיים שאין לשבת כשרגלי מונחת זו על זו — "זה מגביה את המותן הימנית שלך מעל השמאלית. זה יפריע לך ללדת!" — הועיק את שני רופאי כרי לשכנע אותי באמיתות דבריו. תוך כרי שהוא משוויץ ביכולתם של רופאי, הודיע לי אחד מהם שכתוצאה מצורת ישיבת, האלגנטית, אך הבלתי-בריאה, אה, אכן גבוהה מותני הימנית במילי-מטר לערך ממותני השמאלית. הפמל"ה החליטה ברוב קולות שיש להחזיר את המצב לקדמותו.

מחאותי לא הועילו. אשוני נכנס לאמביציה. הוא חיבר שלושה שולחנות כלובי של המלון, נשכב לאורכם ובי"קש מרופאי שידגימו את המתחה בו, כדי לשכנע אותי.

מתחת עצמותי של אשוני הש"מיעה קולות נוראים, שרק הרתיעו או"ת יותר.

לבסוף, אחרי לחצים כבדים, הגיע תורי המתחת למיניה הונצחו בצל"ר ליד.

לפתע טילפן אליי אחד מחברי מישאל. אשוני, שהחליט שאין להפריע למלאכת-הקדוש של רופאי, אפ"ר ודיבר עם ישראל במקומי.

**יום חמישי:
גורבניפאר לא ידע**

קבענו שניפאר בארוחת-צהריים. בשעת-צהריים ירדתי למיסערה-המלון. בטרם פגשתי את אשוני, פגשתי את פמלייתו.

אלה שאלו אותי שאלות תמוהות כ"ן: "האם את כבר ארוזה?" או "היכן מיוזרותיך?"

דקות מעטות אחריכן בישר לי האי-שוגי חגיגית: "את באה איתנו לפא"ריס!"

הסברתי לו שתיכננתי חופשה בא"י טליה, ואין להשיג כרטיסי-טיסה ליש"ר ראל בגלל הפסח הקרב. מערכת העו"לם הזה השיגה עבורי בקושי כרטיס מאיטליה לישראל.

אשוני ביטל את דבריי במחיידי. עוד לא סיימנו את שיחותינו. הוא הבי טיח שאם שרדיו לא יועילו בהשגת כרטיס מפאריס לישראל — הוא יטיס אותי חזרה לאיטליה במטוס הפרטי.

כעבור כמה דקות היינו בדרכנו לני-מליתעופה במילאנו, שם המתין לנו המטוס הפרטי המפורסם. לאמיה, אש"ת, נותרה בוילה-דוסטה.

קבלת-הפנים בנמל תאמה את מי שיש ברשותו מטוס פרטי כה ידוע. חטפו אותנו במיטירות כדי שלא נירטב חלילה בגשם. והיו מזועזעים ממש מ"י יוזמתי לנסוע למטוס באוטובוס רגיל עם עמר, מרחק של כמה עשרות מט"רים.

אנשי-הנמל צפו כחאשוני ובי, כש"י

אנו מזנקים לאוטובוס עמוס בנוסעים רגילים. הם היו המומים מגורל-המע"ד, או מקטנותו.

המטוס עצמו דומה לכל דבר בעולם פרט למטוס — השטיחים העבים הם מרפרים אותו, המיקלחות הגוחות, חדר-ריהינה המפורסמים שלו.

בעוד האחרים מתרווחים על הספות הרכות, ומזמינים סרטנים ושאר מעד"נים, ישבנו, אשוני ואני, בחדר-הע"ד בודה במטוס. זהו חדר קטן, המכיל שולחן רחבי-מידות. בשולחן, כמו בש"אר השולחנות והמרפרים במטוס, שקר עים מקומות להנחת כוסות-המשקה וצלחות-האוכל, כדי שלא ינועו בטיסה.

את ההמראה והנחיתה לא הצלחתי אף לחוש. רלתות המטוס נפתחו באר-הצפלא כשסיימנו את עבודתנו.

מאחר יותר הסתבר לי שהמטוס נחת כ-20 דקות קודם לכן, והכל המ"י תינו עד שאסיים את עיסוקי.

מכאן נסעה הפמליה לבתים ולבת"י מלון ברחבי פאריס. את מיטעני שלחו כבר לחדרי בבית-מלון, שהזמן עבר, ואילו אני ליוותי את אשוני לבנק הסעודי, שם המתינו לו הכל, מכיוון שאיחר לישבה.

נפרדנו בפתח הבנק וקבענו להיפ"גש בהמשך הערב.

בשעת ערב מאוחרת הגיע רופאו של אשוני, ללוות אותי לביתו.

שם שהה גם מנוצ'אר גורבניפאר, איש-העסקים האיראני המפורסם מפר"שת-הנשק האיראני. הוא שב באחרונה מביקור באיראן. אשוני הסביר לי כ"י ריחות-הרעה, שבעצם מסתבר כי גור"בניפאר שימש כ"מרגל איראני", עוב"ד שלא הפריעה לשניים להיוותר חב"רים.

גורבניפאר הפקיד את גופו בידי ה"אמינות של מעסו האישי של אשוני. אשוני תכנן עימי כיצד אפגוש את גורבניפאר, מבלי שהלה יידע את זהותי. ואכן, יש להניח, שעד לשובי ארצה נותר גורבניפאר — איש מעניין ביותר — בחוסר-ידיעה. ודאי סבר ש"אני אחת מאותן נערות הסובכות את אשוני. מן הסתם התחזקה אצלו סברה זאת כשהאשוני החליט לוותר על נוכ"חותו בארוחת-הערב במיסערה רוסית מפוארת, ולבלות עימי לבר.

עדנאן אשוני אינו מאמין באלמו"ר ניות. הוא דואג שהכל יידעו מיהו ומהו בכל מקום שאליו הוא מגיע.

כבר לפני המיסערה המתינו לנו אנשים כשבידיהם מיטריות, לסוכך ע"לינו מפני הגשם.

בתוך המיסערה זימרו להקות צוע"נים ומהגרים מרוסיה. הזמרים והרק"דנים ידעו בדיוק לאיזה כיוון כראי לשיר. ואכן, שטרות-הכסף מידי האשר"גי לא איחרו להגיע.

בעוד שהכל שכרו שאני אמריקאית, הפתיע אשוני וביקש מהכנר הצועני, שזימר כבר שעה ארוכה לכבודי, לשיר שיר בעברית. הכנר נדהם, אולם מייד התאושש ופצח בהבה נגילה.

אחרי שיר נלהב נוסף באיריש, הוא הועיק חבר אחר מלהקתו. וזה פצח כ"התרגשות בירושלים של זהב. שאר הסועדים עקבו בדריכות.

השעה היתה כבר שעת-בוקר מוק"דמת. היינו מלאים בקאווייר, וודקה ו"שמפניה. אשוני קם לפתע, נטל את רועי הוביל אותי בריצה לרחבת-ה"ריקודים, למחיאיות-כפיים של כל הסר"עדים והזמרים, ולצלילי אני רוצה לר"קוד מגבירתי הנאוה.

כששבנו לשולחננו, הוא סימן בידי לצועניה קשישה, בעלת שיער ארוך. זו ישיבה לצידנו, נטלה את כפידי, ולפתע החזירו פניה, והיא החלה לרעד.

על עצמך... אני לא יכולה לפרט, אבל את יכולה לתקן את עתידיך. אני לא צועניה רעה... תשמרי על עצמך..."

בשלב היסטרי זה, מצירי, היא קיב"לה רמו להסתלק. נרמה לי שגם נרחה שטר-כסף לידה. זה לא הפריע לה ללחוש לי מאוחר יותר, כשנשטנו את המיסערה: "את מאוד צעירה. תשמרי על עצמך!"

אנשיו של אשוני ניסו לשכנע או"ת שהצועניה מוכרת להם היטב, והיא סתם ארטיסטיית".

משראו שלא נרגעתי, ואולי מסיבה אחרת, הוחלט לקחת אותי למחרת ל"קדוש הנערץ על האשוני, ההודי בעל הכתם האדום על המצח.

דירתו הפאריסית של אשוני היא בת כמה מילס"ים. תמונות מקוריות תלויות על הקירות, וצוות-עובדים מסור מסתובב בה. על חדר-האורחים חולשת תמונת-דיוקן של אשוני-האב, איש נשוא-פנים, בעל הבעה סימפטית, על-פי התמונה. "הוא נראה לגמרי יהודי..." התלוצץ עימי אשוני. האב היה ממוצא תורכי.

**יום שישי:
קדוש, קדוש, קדוש**

אחרי בילוי ממושך ומתיש בנמל-התעופה שארל דה-גול, בניסיון כושל לשוב ארצה, הגיע אשוני לבית-המלון שבו התגוררתי, כשפיו מלא התנצלויות על שעזרתי לו היו מסוגלים לארגן את שיבתי ארצה כמובטח. הדיבורים על המטוס הפרטי נפסקו באורח-פלא. רק בשלב מאוחר יותר, שבו פקעה סבלנותי, הורה כי "המלך" (מלך סעודיה, פאהד) הגיע למארכלה שבספרד, וחאשוני העמיד לרשותו את מטוסו לכמה ימים, ל"שימתו הרבה של המלך — ולאכז"בתי. כפיצוי, ואולי כפיצוי על הצועניה מליל-אמש, לקח אותי אשוני אל הקדוש הצמוד שלו, שרי צ'אנדרה סוואמי מאהאראג'.

הקדוש נחת נחיתה קלילה בפאריס, בין ייעוץ רחוף לראש-משמלת זאר ובין שיחות עם שאר גדולי-העולם.

הוא שוכן בדירה נינוחה ביותר באיזור מהודר של פאריס.

אשוני הורה לי לשלב את כפותי ידיו ולקוד קידה קלה לפני הור"מלכותו. אין להעלות על הדעת ללחוץ את ידו.

גם הקדוש נמלא הערצה בנוכחותו של אשוני. העיקרון הוא, כנראה: גדל אותי, ואגדל אותך.

הוכנסתי בחדר-הקדוש להתייחדות עם הקדוש. הוא ישב, כשרגליו הג"דולות-גדולות מסוכלות בישיבה מיד רחית, עצם את עיניו וניסה להתרכז, תוך כדי שהוא מנענע את ראשו וגופו.

הייתי מרותקת לנקודת-הצבע האי-דומה שעל מצחו, ותהיתי כיצד השיפ"שופים שידו מבצעת במיחצו אינם פוגמים בצבעה.

הקדוש ביקש ממני לבחור במיספר הראשון העולה ברעתי, מ"ו ועד 9, ואחריכן — את השני. היה לו קצת קשה להתרכז, שכן היתה שעת בין-הערביים, ואילו הוא זקוק לאור-יום. בכל זאת, יש לציין, תיאר באוזני במדויק כמה אירועים בחיי.

באשר לעתיד — אשוני תיאר לי אותו כ"איש אפטימי".

האופטימיות שטפה אותי כשיצאתי — ליתר דיוק, ריחפתי — מחדרו. בין השאר ניכר כי בגיל 42 אהיה ראש"ממשלה או שרה בכירה.

לקדוש שלנו יש גם שאיפות פ"ר ליטיות, אבל זה סיפור אחר. כסך-הכל הוא איש נחמד. בשעת-לילה מאוחרת, כשטילפן אשוני כדי להיפרד ממני, שאל כיצד התרשמתי מהקדוש. כשהתמוגגתי, כמצופה ממני, קטע אותי בפליאה: "מה, את מאמינה בזה?"



ניצה בין בתה והשגריר יוזף מכונית דיפלומטיית

הרומן הלוהט ביותר בעיר



ניצה מעוז שערוריות. גירושין. טראגדיה